

دنیا مزرعه آخرت است | آخرت محصول عملکرد ما در دنیا است

دنیا مزرعه آخرت است؛ ما حاصل رفتار خود را در آخرت می بینیم

شما دنیا را چگونه می بینید؟ ارزش و جایگاه دنیا از نظر شما چه قدر است؟ آیا به رابطه دنیا با آخرت اعتقاد دارید؟

احتمالاً بارها جمله دنیا مزرعه آخرت است را شنیده اید، هر انسانی، از وقتی خودش را می شناسد، لحظه لحظه عمرش همچون کشاورز دانه در زمین می کارد؛ شخم زدن، بذر پاشیدن و کاشت دانه، در واقع همان گفتار و کرداری است که در طول شبانه روز از خود بروز می دهیم. با شروع کار روزانه گویی کشاورزی ما آدمها شروع می شود، دانه ها با سلام و تبسم و خوشرویی و یا با نزاع و ترشرویی، کاشته می شوند. در این میان هر کس دانه اش را خودش انتخاب می کند. کردار و گفتار هر آدمی دانه ها و بذرهایی هستند که می باشد، می کارد و درو می کند. بستگی به انتخاب نوع دانه دارد، که تلخ باشد یا شیرین؟

در این مقاله قصد داریم درباره قدرت رحمی دنیا و میزان سازندگی آن در ابدیت صحبت کنیم و اینکه هر انسانی با اعمال و نیت خود آخرت خود را می سازد. در واقع بهشت و جهنم مزرعه ای است که به دست خودمان می سازیم و امکاناتی که در آنجا از آن بهره مند می شویم، همان چیزهایی است که با خود از دنیا می بریم.

ارتباط دنیا و آخرت

درست است که دنیا از نظر اهمیت قابل مقایسه با آخرت نیست و فقط در حد یک کالا و مطاع است، ولی آخرت هم در میزان ارزشمندی به گرد دنیا نمی رسد. خداوند عالمی بهتر، قیمتی تر و با ارزش تر از دنیا نیافریده است. بهشت، حیات طیبه و بالاتر

از آن، همه تولید دنیا است. به محض اینکه مرگ به سراغمان بیاید، دیگر دستمان بسته است و نمی‌توانیم کاری بکنیم. فرصت کوتاه عمر و زندگی دنیا تنها جایی است که انسان می‌تواند خود را برای ابدیت بسازد و این فرصت بی‌بدیل و بی‌نظیر هرگز تکرار نخواهد شد.

در درس‌های گذشته گفتیم که رابطه دنیا با آخرت مثل رابطه رحم مادر با دنیا است. با وجود آنکه عمر جنینی در مقابل عمر دنیایی بسیار ناچیز است، اما دنیا هرگز به اندازه دوران جنینی قدرت سازندگی ندارد! دنیا در صورت تولد ناقص کودک، هرگز نخواهد توانست بند انگشتی به او اضافه کند؛ یعنی قوه و قدرت در جنین و فعلیت در دنیا ظهور دارد. این نسبت در رابطه دنیا با آخرت نیز برقرار است. با وجود کوتاهی عمر دنیایی در برابر عمر آخرتی، آخرت هیچ‌گاه قدرت زندگی دنیایی را در سازندگی ندارد. دنیا یک عالم رحمی بسیار فشرده است که انرژی، قدرت، سرعت و شدن را در خود دارد. یک ساعت حضور و فعالیت در رحم دنیا می‌تواند، تحولات زیادی را در انسان ایجاد کند. برای انجام کاری که در دنیا در طی چند ساعت انجام می‌شود، در آخرت قرن‌های بسیار زیادی زمان لازم است. شصت سال، گناه و اشتباه در دنیا را می‌توان با توجه به قدرت دنیا در یک شب جبران کرد. در حالی که آخرت سرشار از نعمت و فعلیت است و قدرت سازندگی و امکان جبران کمبودها و اختلال‌ها در آن بسیار ضعیف است؛ بنابراین انسان عاقل باید تلاش کند لوازم مورد نیاز برای آخرت خود را در این دنیا بسازد و به امورات خود در همین دنیا رسیدگی کند.

تفسیر دنیا با ابدیت

دنیا و آخرت رابطه‌ای تنگاتنگ، تأثیرگذار و تفکیک‌ناپذیر با یکدیگر دارند که شناخت این ارتباط و مدیریت آن در سازندگی هر دو مؤثر خواهد بود؛ چون مقدمه و نتیجه، هر دو به یک اندازه مهم هستند و بدون شناخت و پردازش هر کدام دیگری ناقص و ابتر خواهد ماند. هر تلاشی تنها در شرایطی به موفقیت منجر می‌شود که در طی مسیر خود همواره متوجه هدف بوده و با آن تناسب داشته باشد.

در حرکت ما به سوی آخرت هم عملی تأثیرگذار خواهد بود و می‌توان به شدن بیانجامد که با شرایط زیستی آخرت تناسب داشته باشد. توجه به دنیا بدون در نظر گرفتن آخرت مانند پرداختن به زندگی جنین در رحم مادر بدون توجه به زندگی دنیایی اوست.

قطع ارتباط جنین با عالم دنیا، باعث انواع بیماری و حتی مرگ جنین می‌شود و قطع ارتباط با آخرت هم ما را دچار توقف می‌کند. به عنوان مثال، جنینی که در رحم مادر نابینا یا ناشنواست؛ تا زمانی که در رحم قرار دارد، وجود این نقص درد و رنجی برایش ایجاد نمی‌کند، اما زمانی که به دنیای نور و طول موج وارد می‌شود، متوجه این نقص و آسیب‌های حاصل از آن می‌شود. عالم دنیا برای ما مثل رحم برای جنین است. آنجا عالم سازندگی است و درد و محاسبه‌ای در کار نیست و فقط جای عمل است. تمام حرکات و اعمال ما در دنیا اعم از غذا خوردن، ازدواج، مسائل زناشویی، طلاق، خرید و فروش، ارث، اخلاق، سیاست و معنویت با در نظر گرفتن آخرت تنظیم می‌شود و اگر آخرت حذف شود یا رفتارهای ما متناسب با شرایط زیستی آنجا نباشد، در آخرت گرفتار خسران بزرگی خواهیم شد.

ما تا زمانی که باور نکنیم بعد از این دنیا عالم دیگری وجود دارد، برای آنجا دغدغه و تلاشی نخواهیم داشت. اگر خود را برای دنیای بعد از مرگ آماده نکنیم، تولدی دردناک به برزخ خواهیم داشت؛ بنابراین نمی‌توان زندگی دنیا را بدون در نظر گرفتن آخرت معنا کرد. ما برای شناخت و کسب دارایی‌های حقیقی و مورد نیازمان در عالم آخرت باید از مرز حس، توهم و خیال عبور کرده و خود را به عالم عقل و فوق عقل برسانیم. مسلماً کسانی که ابدیت را باور ندارند، همواره گرفتار قالب‌های دنیا از قبیل کمالات جمادی، نباتی، حیوانی و عقلی هستند.

ارتباط عمل و دارایی

گفتیم که دنیا مزرعه آخرت است و ما هر لحظه در حال کشت یک بذر هستیم که محصول آن یا شادمانی است و یا پشیمانی. آنچه که امروز هستیم، محصول گذشته ماست و امروز میوه هر آنچه را که کاشته‌ایم، برداشت می‌کنیم. در واقع آمدن ما به

دنیا یعنی آمدن به میدان عمل. همه ما آمده‌ایم تا عمل انجام دهیم، زیرا این عمل است که شاکله ما را می‌سازد و برایمان دارایی ایجاد می‌کند.

فلسفه وجودی ما کسب دارایی و شدن است. همه ما در تعاملات متنوع و متعددی که با خود و پیرامون‌مان برقرار می‌کنیم و بر اساس نوع انتخاب، ارتباط، رفتار و افکاری که داریم، شخصیت وجودی خود را شکل می‌دهیم. این چهار عرصه مهم آجرهای ساختمان وجودی ما را یکی پس از دیگری روی هم می‌چینند و سبک زندگی و شالوده شخصیت انسانی‌مان را شکل داده و ما را تحت مدیریت خود قرار می‌دهند. اگر شخصی اکنون طلبه یا مهندس است، یعنی سلسله‌ای از انتخاب، ارتباط، رفتار و فکر وجود داشته که از او یک طلبه یا مهندس ساخته است. در آینده نیز هر شخصیتی که حاصل شود، محصول زمان حال فرد است؛ بنابراین در هر لحظه‌ای که از دنیا برویم، اوضاع فعلی ما همان توشه راهمان خواهد بود.

موفق یا شکست‌خورده، مقرب یا دورافتاده، عالم یا جاهل، آرام یا مضطرب، خوب یا بد، همه به آنچه در گذشته ما رخ داده، بستگی دارد. به این ترتیب، ما همواره به طور کمی و کیفی غرق در عمل هستیم و هیچ راه‌گریزی از آن نخواهیم داشت و در نهایت نیز با اعمال‌مان متولد شده و جزا داده می‌شویم. شکل زندگی ما در نظام برزخی و نحوه محسوس شدن‌مان در قیامت و تعیین سبک زندگی ما پس از قیامت همگی مربوط به انتخاب‌ها، ارتباط‌ها، رفتارها و افکارمان است. یادمان باشد بذر بدبختی یا سعادت و جهنم یا بهشت از درون‌مان می‌روید. هیچ‌کس مسئول کشت و کار و برداشت محصول ما نیست؛ زیرا هر چه می‌کاریم همان را درو می‌کنیم. بذری که اکنون می‌افشانیم، بد یا خوب زندگی فردای ما را می‌سازد.

مهم‌ترین سؤالی که هر کس باید از خودش بپرسد این است که عمر خود را چگونه می‌گذرانند. آیا روز به روز به هدف خلقت نزدیک می‌شود یا خیر؟ در این خصوص نوع دلدادگی‌ها و سطح دغدغه‌های ماست که نشان می‌دهد در دنیا با خود چه کرده‌ایم. چه قدر حسرت بار است که بفهمیم بعد از یک عمر زندگی دنیا به تناسب بهشت رشد نکرده و شکل انسانی نگرفته‌ایم؛ چون بهشت حداقل چیز است که باید در دنیا متناسب با آن رشد کنیم. همان‌طور که یک جنین در رحم مادر ضمن رعایت نظم و قوانین آنجا تمام برنامه‌ریزی و تمرکز خود را صرف ساختن یک بدن سالم می‌کند، ما هم باید در دنیا تمام تلاش خود

را برای تولد موفق به عالم آخرت به کار بگیریم. همان‌طور که جنین اگر دست، پا یا سر اضافه به همراه خود بیاورد، در دنیا خوشبخت نخواهد بود، ما هم اگر صورت نامناسبی با خود به آخرت ببریم، دچار عذاب خواهیم شد.

در این مقاله دربارهٔ دنیا و قدرت سازندگی آن برای ابدیت صحبت کردیم. گفتیم که دنیا مزرعه آخرت است و ما هر لحظه خواسته یا ناخواسته در حال کاشت چیزی هستیم که محصول آن را در آخرت برداشت می‌کنیم. تمام افکار، انتخاب‌ها، ارتباط‌ها و رفتارهای ما در دنیا اعم از شنیدنی‌ها، خوردنی‌ها و دیدنی‌ها همچون تکه‌های پازل در حال شکل‌دهی به شخصیت حقیقی ما هستند و محصول آن در آخرت همان بهشت و جهنم ماست.

شما دنیا را چگونه توصیف می‌کنید؟ آیا باور دارید که دنیا تعیین‌کنندهٔ سطح کیفیت زندگی ما در آخرت است؟ خوشحال می‌شویم که نظرات خود را در این باره با ما در میان بگذارید.